

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, κερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ Ὁφμαν, (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Καθήμεναι περίξ τραπέζης ἐφυλλολόγουν τὰ ἐπ' αὐτῆς λευκώματα. (σελ. 411)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ.

Πρωίαν τινὰ ἡ γραῖα Μαργαρίτα εἰς-
ἤλθε τετραγαγμένη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ
κυρίου Μεϊλλάκ.

— Μίαν εἶδῃσιν! εἶπεν, ἔχω μίαν κα-
λὴν εἶδῃσιν διὰ τὸν κύριον ... Εἶνε κάτω
μία ἄμαξα καὶ εἶνε μέσα ...

— Τελείωσε λοιπόν, Μαργαρίτα· ποῦς
εἶνε μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν.

— Ἡ δεσποινὶς Αὐγουστίνη ... Μπα!
ἤθελα νὰ πῶ ἡ κυρία Κουρσύ. Νά! ἔρχε-
ται ἐπάνω, κύριε. Τὸ καλὸ εἶνε ποῦ ἔχο-
με καὶ καλὸν πρόγευμα σήμερον.

Καὶ ὄντως· ἡ θύρα ἠνέωχθη καὶ θρούς
μεταξίνης ἐσθῆτος ἠκούσθη. Ἡ Αὐγου-

στίνη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πα-
τρός της.

— Κόρη μου, ἀγαπητὴ μου κόρη! ἀ-
νέκραξεν ὁ γέρον, ἐπὶ τέλους ἐνεθυμήθης
καὶ τὸν γέροντα πατέρα σου ...

— Ἀρῶ δὲν ἤλθετε σεῖς νὰ μ' ἴδητε,
ἀπεράσισα νὰ ἔλθω ἐγώ!

— Εἶχον πολλὰς ὑποθέσεις.

— Ἀλλὰ τώρα εἶνε διακοπαί.

— Ἐ! μὴ ἐξετάζης ... Ἀλλὰ στάσου
νὰ σε ἰδῶ καλλιτέρα. Πόσον εἶσαι ὠραία!
Βλέπω ὅτι ὁ γάμος σὲ κατέστησεν ὠραιο-

τέραν. Δὲν σ' ἐρωτῶ δι' ἄλλο τι, διότι μαντεύω ὅτι εἶσαι εὐτυχής.

— Εὐτυχής κατὰ πάντα. Ὁ σύζυγός μου μὲ λατρεύει.

— Καὶ φαίνεται ὅτι θὰ σ' ἐπαραχαΐδευσε.

— Αὐτὸ εἶνε φυσικόν· ὑπάρχει κοινὴ παροιμία διὰ τοὺς πατέρας, ἡ ὁποία λέγει: «Ὁποῖος σ' ἀγαπᾷ σὲ κάμει καὶ κλαίει· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη παροιμία διὰ τοὺς συζύγους, ἡ ὁποία λέγει: «Ὁποῖος σ' ἀγαπᾷ σὲ ὑπακούει».

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λογικόν, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, αἱ γυναῖκες, δὲν θὰ ἡγάπων τοὺς συζύγους των.

— Ἀδιάφορον! τοὺς ἀγαποῦν κατὰ διάνοιαν.

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε μία προσβολὴ διὰ τοὺς συζύγους· καὶ σὺ δὲν πρέπει ποτέ, Αὐγουστίνη, νὰ γελᾷς τὸν σύζυγόν σου, διότι ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ἀξιόλογος ἀνθρώπος. Καὶ ἀποδείξεις εἶνε ὅτι σοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἴδῃς καὶ νὰ διέλθῃς ἡμέρας τινὰς μετ' ἐμοῦ.

— Ὡ! ἕνα ὁλόκληρον μῆνα. Αὐτὴ ἦτο ἀπαίτησίς μου.

— Τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἐδῶ, ὅπως καὶ πρότερον. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀφ' οὗτου ἔφυγες, ὅταν ἦμαι μόνος, γράφω καὶ ἀναγινώσκω ὅσον δύναμαι· ἀλλὰ πάντοτε νομίζω ὅτι εἶμαι πλησίον σου. Νομίζω ὅτι σ' ἐπαναβλέπω μικράν, ὅπως ἦσο ἄλλοτε, καὶ ὅτι σ' ἐναγκαλίζομαι, ὅπως κατὰ τὸ παρελθόν...

— Καὶ ὅπως τώρα, πάτερ μου! Διότι γνωρίζω ὅτι πάντοτε μὲ ἀγαπᾷς καὶ δι' αὐτὸ σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε.

Ὁ κύριος Μεϊλλάκ ἐθεώρει ἀπλήστως τὴν θυγατέρα του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν κατὰ πρώτην φοράν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν θαυμάζῃ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδεμία ἐπὶ τῆς γῆς γυνὴ ὡμοιάζε κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Αὐγουστίνη, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διήλθε τὰ ἄθωα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ἔτη, δὲν εὗρεν αὐτὸ ἄρμόζον πρὸς τὴν θέσιν της καὶ ἡσθάνθη πᾶραυτὰ βαθυτάτην θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν. Εἶδε μετὰ λύπης ὅτι τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων της δὲν ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ὅτι ἡ κλίνη της δὲν ἤρμυζεν εἰς εὐγενῆ κυρίαν, ὅτι τὸ κομμωτήριόν της ἦτο ἀκομψόν καὶ ἀκαλλώπιστον, καὶ τέλος ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἄλλοτε, ὅτε ἦτο ἔτι μικρά, ἐκλινε τὸ γόνυ καὶ προσκύχτο, ὅτι ἦτο ἔργον ἀδεσίου καὶ ἀμαθοῦς ζωγράφου. Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερε νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὅπως καὶ ἄλλοτε. Ἀλλὰ τις λογισμὸς διήλθε τότε, ὡς ἀστράπη, τὸ πνεῦμά της: «Ἀλλ' ἂν ὁ σύζυγός μου κατεστρέφετο;» Ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως, κατὰ τὸ σῆμα, καὶ ἀπῆντησε μόνῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: «Θ' ἀπέθνησκον».

Φοβηθεῖσα μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα της, ἡ Αὐγουστίνη δὲν ὡμολόγησεν αὐτῇ τὴν

θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῇ τὸ δωμάτιόν της. Οὐχ ἦτον ἐξεθείασε τὴν μαγειρικὴν τέχνην τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐφάνη θαυμάζουσα διὰ τὴν κομψότητα τοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς της.

— Ἦκουσα ὅτι ἔκαμες εἰς Haussois πολλὰ πράγματα, ὅτι κατέστησες τὴν οἰκίαν σου παλάτιον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Χαλιμάν.

— Ἐφ' ὅσον ἐδυνήθην κατέστησα αὐτὸ κομψόν καὶ θελκτικόν. Ὁ Βενικμὴν εἶνε κατατεθειλμένος. Προσεκάλεσε διαφόρους φίλους τοῦ εἰς Haussois καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸ κυνήγιον. Μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ διοργανώσωμεν καὶ ἄλλας πολλὰς διασκεδάσεις. Δυστυχῶς ὁ σύζυγός μου ἐχρησιμοποίησε πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλα κοινωρελῆ ἔργα διάφορα παλαιὰ οἰκόπεδα καὶ κτίρια, τὰ ὅποια ἦσαν περὶ τοῦ ἐργοστασίου· ἄλλως θὰ ἔκοδόμουν λαμπρότατον μέγαρον διὰ τοὺς ξένους μου, τοὺς ὁποίους θὰ προσκαλῶ πάντοτε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν.

— Καὶ εἰς τί ἐχρησιμοποίησε τὰ κτίρια ταῦτα ὁ σύζυγός σου;

— Ἀνήγειρε γηροκομεῖον καὶ πτωχοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας ἐκείνους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐργασθῶσιν.

— Ὡραία ἰδέα! εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Μεϊλλάκ.

— Ἀναμφιβόλως, ὡραία ἰδέα, ἀλλ' ὀλίγον ἀνωφελὴς ἴσως· διότι ἐπὶ τέλους ἐκάστη κοινότης ἔχει καθήκον νὰ διατρέφῃ τοὺς πτωχοὺς της καὶ ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτο διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα εἰς τὰς πλησιεστέρας πόλεις... Καὶ ἔπειτα, αὐτὰ τὰ ἔργα στοιχίζουν πολὺ.

— Ὀλιγώτερον ἴσως ἀφ' ὅσα ἤθελες δαπανᾷν πρὸς καλοῦσα ἑκατὸν ξένους διὰ νὰ διασκεδάσωσιν.

— Ναὶ! δὲν ἀντιτείνω... Ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ κτίρια ἐδύνατο κάλλιστα ὁ κύριος Κουρσὺ ν' ἀνεγείρῃ ἕν μεγάλον κατάστημα διὰ τὸ ταμεῖον τῶν οἰκονομῶν.

— Διὰ τὸ ταμεῖον τῶν οἰκονομῶν.

— Βεβαίως· εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἰδέα τοῦ κυρίου Κουρσὺ. Διὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου ἀπαλλάσσει τοὺς ἐργάτας τοῦ κόπου τοῦ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ νὰ περρακαθῶσιν εἰς τὰς τραπέζας τὰ περισσεύματα τῆς ἐργασίας των. Ὁ κύριος Κουρσὺ δέχεται ἀτόκως καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἕστω καὶ δύο φράγκα καὶ ὀλίγα σολδία, ἅτινα ἤθελον περισσεύσει ἐκ τῆς ἐβδομαδιαίας ἐργασίας παντὸς ἐργάτου. Ἐκαστον δὲ μῆνα κλείει τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ ὅσους ἐκ τῶν ἐργατῶν ἤθελον καταθέσει χρήματα καὶ ἐγχειρίζει εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἕν βιβλιάριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ἀναγεγραμμένα καθ' ἡμερομηνίαν τὰ κατατεθέντα παρ' αὐτοῦ ποσά. Ἄν τις τῶν ἐργατῶν λάβῃ ἐκτάκτους ἀνάγκας καὶ θελήσῃ νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπέναντι τῶν κατατεθέντων, παρουσιάζει εἰς τὸν κύριον Κουρσὺ τὸ βιβλιάριόν του καὶ ἀμέσως οὗτος τῷ δίδει ὅσα χρήματα ἤθελε ζητήσῃ. Εἰς τὸ τέλος δι' ἐκάστου ἔτους ὁ κύριος Κουρσὺ, ὅπως

ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, προσθέτει ἐξ ἰδίων του εἰς ἕκαστον βιβλιάριον τῶν ἐργατῶν τοῦ πεντήκοντα φράγκα, οὕτω δὲ διεγείρει τὴν ἀμιλλαν μεταξὺ αὐτῶν.

— Ἀ! πρέπει ν' ἀγαπᾷς πολὺ τὸν σύζυγόν σου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Μεϊλλάκ.

— Ὡ! ναί, τὸν ἀγαπῶ πολὺ καὶ συνεννοούμεθα θαυμασίως· δὲν ἀναμιγνύομαι ποσῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καθὼς ἐκεῖνος δὲν φροντίζει περὶ τῶν οἰκιακῶν.

— Καὶ διευθύνεις μόνῃ;

— Βεβαίως.

— Καὶ πόσα ἐξοδεύεις κατὰ μῆνα;

— Ἄν τὰ λογαριάζωμεν ὅλα, πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ἔχεις μηνιαῖον εἰσόδημα;

— Ἐξήκοντα χιλιάδων.

— Ἐξαιρετα... Ἀλλ' εἶσαι ἀκόμῃ νέα

καὶ δὲν ἤξεύρεις τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ᾔνη πάντοτε οἰκονόμος καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου της εἰς μάταια πράγματα. Πρέπει νὰ προβλέπῃ πάντοτε τὰ ἐκτακτά, δηλαδή τὰ ταξίδια, τὰς ἀσθενείας καὶ ἕτι ἄλλο δύναται τὰ συμβῆ εἰς τὸν ἀνθρώπον, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ σύζυγός της ᾔνη ἔμπορος, ὑποκείμενος εἰς ζημίας. Ἐχεις ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ἔστω! Δὲν πρέπει ὅμως δι' αὐτὸ νὰ μὴ προσπαθῇς νὰ μετριάζῃς τὰ ἐξοδα σου, καὶ πρὸ παντῶν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶνε περιττά. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ἀκριβῶς τί στοιχίζει τὸ μὲν, τί στοιχίζει τὸ δέ, καὶ νὰ τῆς ἀκριβῆ λογαριασμὸν περὶ ὧν ἐν γένει τῶν ἐξόδων, δηλαδή πόσα δαπανᾷς κατὰ μῆνα διὰ τοὺς ὑπηρετάς σου, διὰ τοὺς ἵππους σου, διὰ τὰς ἀμαξίας σου καὶ οὕτω καθέτης.

— Καὶ τί θὰ ἐννόησῃ τις μ' αὐτά;

— Θά σου δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ἐπιβλέπῃς τὰ πάντα καὶ νὰ ᾔσῃ ἐνήμερος εἰς ὅλα.

— Ὡ! ἔχω πιστοὺς ὑπηρετάς.

— Οἱ ὅποιοι ἴσως δὲν σε κλέπτουν, καὶ οἱ ὅποιοι ἀπόνως κατασπαταλῶσι τὸ χρῆμά σου. Σὺ ἔπρεπε νὰ ἐξουδεύῃς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, μὲ τὸ ὑπολοιπὸν ἐκεῖνο θὰ ἐσχημάτιζες μίαν καλὴν περιουσίαν διὰ τὰ τέκνα σου.

— Ὡ! διὰ τὰ τέκνα μου!

— Δὲν ἔχεις τώρα, ἀλλὰ θὰ κάμῃς. Σήμερον εἶσαι εἰς τὴν ἑξαψιν τῆς συζυγικῆς σου εὐτυχίας, ἀλλ' ἡ ἑξαψιν αὕτη θὰ παρέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ τότε θὰ ἐννοήσῃς τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον θ' ἀρήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ὑπάρχει ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶσα γυνὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ περιπτύσωσιν αὐτὴν οἱ μικροὶ καὶ τρυφεροὶ βραχίονες ἐνὸς ἀγγέλου της καὶ νὰ κατασπάζωνται αὐτὴν τὰ ροδιὰ χεῖλη του, προσφέροντα συγχρόνως τὴν λέξιν: «Μαρά». Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἀνὴρ, καὶ μάλιστα οἷος ὁ ἰδικός σου, τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν λόγων σου ἠννόησα ὡς τὸν ἐναιρετώτερον καὶ τιμιώτερον τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτὸς θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς τοῦλάχιστον τέκνου, ὅπως αἰσθανθῇ τὰς δυνάμεις του ἀναζωογονουμένης καὶ ὀρ-

γώσας πάντοτε πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἥτις αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς τὸ ἄθωον ἐκεῖνο πλάσμα, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πατήρ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν κατεπίσθη μὲν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν περιπαθῶς. Ὁ κύριος Μεϊλλὰν ἐμειδίασε διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῆς θυγατρὸς του.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ νεαρὰ γυνὴ διέμενεν ἐν τῇ εἰρηνικῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς της· τὴν δ' ἐπιούσαν, μόλις ὁ κύριος Μεϊλλὰν ἐξῆλθε μεταβὰς εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ Αὐγουστίνη ἐπωφελήθη τῆς ευκαιρίας ταύτης, ὅπως ἀρξῇται τῶν πρὸς τὰς ἀρχαίας φίλας της ἐπισκέψεων της. Πρώτη, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθη, ἦτο ἡ κυρία Λαγρὰνδ. Τοῦτο δ' ἐπραξε σκοπίμως, διότι ἤθελε νὰ διηγηθῇ τὴν παρούσαν εὐτυχίαν της εἰς αὐτὴν πρώτην, ἥτις ἄλλοτε κατέκρινε τὸν μετὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ γάμον της καὶ συνεβούλευεν αὐτὴν νὰ νυμφευθῇ τὸν Λέοντα.

Ἡ κυρία Δὲ Λαγρὰνδ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν Αὐγουστίνην, τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ συζύγου της, περὶ τῆς εὐτυχίας της καὶ τέλος περὶ τοῦ βίου, ὃν ἤδη διῆγεν. Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἀπέκρυψε τίποτε ἀπ' αὐτὴν· ὡμολόγησεν αὐτῇ ὅτι ἦτο κατὰ πάντα εὐτυχὴς καὶ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν μετενόησεν οὔτε θέλει μετανοήσῃ ποτὲ περὶ τῆς ἐκλογῆς της ταύτης.

Ἡ κυρία Λαγρὰνδ ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς τῆς Αὐγουστίνης· ὅτε δὲ αὕτη ἐτελείωσεν, ἐπιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ :

— Δυστυχὴς νέα !

Ἡ ἔμμεσος αὕτη, οὕτως εἰπεῖν, μομφή, ἡ πλαγία αὕτη προσβολὴ ἠνάγκασε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα· οὐχ ἥττον, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της, χάριν ἀβοηροσύνης, παρεκάλεσε τὴν κυρίαν Λαγρὰνδ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ εἰς Haussois.

Κατελθοῦσα τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Λαγρὰνδ, ἡ Αὐγουστίνη διηυθύνθη εἰς τινὰ παρὰ τὴν ὁδὸν Rochechouart ταπεινὴν καὶ πενιχρὰν οἰκίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐξωτερικὸν ἦτο ἄθλιον καὶ ἐλεεινόν. Ἐρωτήσασα δὲ τὸν θυρωρὸν περὶ τῆς δεσποινίδος Αὐρηλίας Δουμόνδου, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι αὕτη κατῴκει εἰς τὴν τετάρτην ὁροφὴν.

Ἀναβὰσα ταχέως τὰς κλίμακας, ἔστη πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν πρόδρομον ὅπως κρατήσῃ τὴν ἀναπνοὴν της, εἶτα δὲ ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα· ὑπῆρξάν τες, ἀτμηλῆτως ἐνδεδυμένη ἡνέφξε τὴν θύραν, ἀλλὰ μετὰ τῶς αὐτῆς προφυλάξεως, ὥστε ἤθελε τις νομίσῃ, βλέπων αὐτὴν, ὅτι ἐσκόπει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τινὰ ἄχρετον ἐπισκέπτῃν.

— Ἡ δεσποινὶς Δουμόνδου ; εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Εἶνε ἐδῶ ἂν ἡ κυρία ἐπιθυμῇ νὰ εἰσέλθῃ . . .

Ἡ ὑπῆρέτρια ἀπώθησε διὰ τοῦ ποδὸς σάρωθρόν τι, τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο πρὸ τῆς θύρας καὶ ἡ Αὐγουστίνη εἰσῆλθεν. Ὅτε δὲ ἡ ὑπῆρέτρια ἡνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθού-

σης, ἡ Αὐγουστίνη παρετήρησε μικρὰν τινὰ ἐξατίδα παιδίσκην, ρακένδυτον σχεδόν, μὲ πρόσωπον χλωμὸν καὶ μὲ χεῖλην κίττωχρα. Ἡ ὑπῆρέτρια ἤρπασε πάραυτα αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ὤθησεν ἐντὶς παρκακείμενον τινὸς δωματίου, ψιθυρίζουσα συγχρόνως εἰς τὸ οὖς της ἀκατανόητους τινὰς λέξεις.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠσθάνετο βαθυτάτην λύπην εἰς τὴν θέαν τῶς αὐτῆς ἀθλιότητος. Ἐπὶ τέλους ἡ ὑπῆρέτρια εἰσῆγαγεν αὐτὴν εἰς μεγάλην τινὰ αἴθουσαν, τῇ ἔνευσε νὰ καθῇ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ ἐπ' ὀλίγον, ὅπως μεταβῇ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δεσποινίδα Αὐρηλίαν.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔρριψε τότε περὶ αὐτὴν βλέμμα ἐταστικὸν καὶ ἀμέσως ἠνύνησεν ὅτι τὰ πάντα παρίστανον ὅψιν θλιβεράν. Ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἦσαν εὐτελεῖ καὶ πεπαλαιωμένα, οἱ τοῖχοι κατὰμαυροὶ ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ ἀκαθαρσίας καὶ πολλὰ ὕλοι τῶν παραθύρων ἦσαν τεθλασμένα, τὰς ὁποίας εἶχον ἀντικαταστήσει διὰ χάρτου χονδροῦ κεκολλημένου ἐπὶ τῶν θυριδωμάτων.

Ἄν ἡ Αὐγουστίνη εὗρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν χωρικοῦ τινος, μὴ ἔχοντος οὐδεμίαν κοινωνικὴν ἀξίωσιν, δὲν θὰ ἐξεπλήσσοτο τόσον διὰ τὴν ἀπλότητα ταύτην, πρὸς ἣν ἄλλως τε ἦτο ἐξοικειωμένη. Ἄλλ' ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου περιέμενε τὴν Αὐρηλίαν νὰ βλέπῃ τῶς αὐτῆς ἀθλιότητα, τῇ ἐφαίνετο μέγα τι καὶ φοβερόν. Βεβαίως· ἡ ἀδελφὴ τῆς Αὐρηλίας—διότι κατῴκει παρὰ τῇ ἀδελφῇ της—θὰ ὑπέφερε μεγάλας στερήσεις καὶ ὥς ἐκ τούτου εἶχεν ἀμελήσει ἐντελῶς τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ διασκευὴν τῆς οἰκίας της.

Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθεν ἡ Αὐρηλία. Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἐπεδείκτο, ὅτε εἶδε τὴν Αὐγουστίνην, τὴν ἀρχαίαν μαθήτριαν τῆς κυρίας Ραμῶ, ἐξῆλειψεν ἀπὸ τοῦ νοῦς τῆς κυρίας Κουρσὺ τὰς θλιβεράς ιδέας, αἵτινες κατέλαβον πρὸς στιγμὴν αὐτὴν Ἡ Αὐρηλία ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν ἀρχαίαν φίλην της.

— Ἄλλ' ἐδῶ κάμνει πολὺ ψῦχος ! ἀνέκραξεν ἔλθε εἰς τὸ δωματίόν μου· ἐκεῖ δὲν θὰ αἰσθανώμεθα τόσον ψῦχος.

Καὶ ὄντως· ἐντὸς τοῦ κομψοτάτου καὶ φιλοκαλῶς διασκευασμένου δωματίου τῆς Αὐρηλίας ἔκαιε μεγάλη τις ἐστία, καθιστῶσα αὐτὸ θερμότατον. Τὰ πάντα διετηροῦντο ἐν αὐτῇ ἐν τάξει καὶ καθαριότητι, τὰ δὲ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμού. Ἡ μικρὰ κλίνη τῆς Αὐρηλίας ἦτο ἐπιμελῶς ἐστρωμένη δι' ὠραίων καὶ μετὰ χάριτος κεντημένων κλινωσκεπασμάτων, τὰ δὲ προσκεφάλαια αὐτῆς ἦσαν περιβεβλημένα διὰ λευκοτάτης καὶ ἐπίσης κεντημένης ὀθόνης· ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἔκειτο ἀγγεῖον τι πλῆρες δροσερῶν καὶ εὐόσμων ἀνθέων, ἀνθῶν δὲ τῆς ἐστίας ἦτο ἀνηρητημένον ὠραιότατον καὶ πολύτιμον ὠρολόγιον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ δωματίον τῆς Αὐρηλίας ἦτο μετ' ἄκρας φιλοκαλίας διασκευασμένον.

Ἡ Αὐγουστίνη διηγήθη εἰς τὴν φίλην

τῆς λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τῇ ὡμολόγησε τὴν πλήρη εὐδαιμονίαν της.

— Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου, εἶπεν ἡ Αὐρηλία στεναχάσα. Εἰμαι καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως δυστυχῆς, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, αὕτη ἡ ἀγαθὴ καρδιά. Μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἰδῇς· ἤκουσεν ὅτι ἦλθες καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωματίόν της διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ. Τῇ ὡμίλησα πολλάκις περὶ σοῦ, ὥστε ἡ πτωχὴ Λουίζα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σε γνωρίσῃ. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐνόησες ἤδη τὴν θέσιν μας· ἐν βλέμμα ἤρκεσεν ὅπως μαντεύσῃς ὅτι εἴμεθα πτωχοὶ ἀνθρώποι· καὶ ὁμως ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ φαινώμεθα ὅτι εἴμεθα πλούσιοι ! Ἡ ἀτυχὴς Λουίζα ἔγεινε τὸ θῦμα τῆς φαντασιοληξίας ἐνὸς νέου. Ὁ σύζυγός της εἶνε μὲν ἐξαίρετος νέος καὶ κατέχει καλὴν θέσιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο φροντίζει εἰ μὴ πῶς νὰ ἐπιδεικνύεται αὐτός τε καὶ ἡ σύζυγός του. Κατ' ἀρχὰς ἡ Λουίζα ἀντέστη εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ματαιὰς ἐπιδειξεις καὶ ἤδη ἡμέλησε καθ' ὅλα τὴν οἰκίαν της καὶ δὲν φροντίζει οὔτε περὶ τοῦ τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἀφίνει εἰς τὰς φροντίδας τῆς θαλαμηπόλου της Ρόζας. Τὸ περιποιεῖται καὶ ἐγὼ ἐφ' ὅσον δύναμαι, ἀλλὰ τί θέλει νὰ κάμω καὶ ἐγώ ; Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦνται οὐκ ὀλίγα ἐξοδα, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐσοδα. Ὁ μισθὸς τοῦ γυναικαδέλφου μου δὲν ἐπαρκεῖ. Ἐνίστε, ὅταν μένω μόνη—καὶ τοῦτο συμβαίνει συχνάκις—καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρικτῆς ἀπελπισίας· πολλάκις ἠθέλησα νὰ φύγω ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ νὰ εἰσέλθω ὡς παιδαγωγὸς παρὰ τινὶ μεγάλῃ οἰκίᾳ, ἀλλ' ὁ γυναικαδέλφός μου μὲ ἠμώδισε πάντοτε μετὰ παρακλήσεων καὶ θωπειῶν. Ἐχω περισυρίαν εἰκοσι χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα μοὶ δίδουσι τόκον χίλια διακόσια φράγκα κατ' ἔτος. Δίδω ὅσακόσια εἰς τὴν ἀδελφὴν μου πρὸς διατροφήν μου, μοὶ μένουσι δὲ τετρακόσια διὰ τὰ ἔκτακτα ἐξοδα μου.

— Καὶ σοὶ ἀρκοῦσιν ;

— Τί νὰ κάμω ; Ἡ Λουίζα πρὸ πολλοῦ μὲ παραινεῖ νὰ καταγίνωμαι εἰς τὰ ἐργόχειρα καὶ νὰ τα πωλῶ εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν *Μελισσῶν*. Ὁ Θεὸς φυλάξῃ ! Νὰ πωλῶ ἂν τι ὀλίγων φράγκων ἐν ἐργόχειρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφίερωσα τόσων ἡμερῶν ἐργασίαν ; Ὡ ! τοῦτο εἶνε ἀδύνατον ! Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐργάζομαι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον στολίζω τὸ δωματίόν μου. Ἐγὼ δὲν φορῶ ἀπὸ αὐτὰ, διότι φέρω πένθος διὰ τὴν μητέρα μου. Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἐργάζομαι, ἂν μοὶ μένῃ ἀκόμη καιρὸς, διὰ τὸν ἑαυτὸν μου παρὰ δι' ἄλλους ; Τί παρὰδοξος ἰδέα νὰ νομίζωσιν ὅτι πρέπει τις νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν πολυτέλειαν ! Αὐτὸ ἐγὼ δὲν το ἐννοῶ. Ἄν ἔχω, ἐνδύομαι, ὅπως πρέπει, ἂν δὲν ἔχω, ἐνδύομαι ὅπως τύχη. Ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνωμαι μόνον γελοῖα. Ὅχι, ἀγαπητὴ μου φίλη, εἰμαι πτωχὴ καὶ θὰ ἦμαι αἰωνίως τοιαύτη. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὴν εὐζωίαν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἰμπαρῶ νὰ

ἀπλώσω τὰς χεῖράς μου· ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τοὺς καρπούς, ἀλλὰ τοὺς ὠρίμους καὶ οὐχὶ τοὺς ἄωρους. Ἄν ποτε νυμφευθῶ, θὰ ἐκλέξω σύζυγον ἐντιμὸν καὶ ἐργατικόν, καὶ οὐχὶ ματαιόδοξον καὶ σπάταλον, προτιμῶντα μᾶλλον τὰς ματαίας ἐπιδείξεις ἢ τὴν εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας του...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα ἠνεῳχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ κυρία Λουίζα, ἐνδεδυμένη μετ' ἄκρας φιλοκαλίας. Ἐχαιρέτισεν εὐνῶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῇ ζητοῦσα συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα αὐτῆς.

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἐψεύσθη, εἰπούσα ὅτι ἡ Λουίζα ἠγάπα τὰς ματαίας ἐπιδείξεις. Ἐφόρει ἐσθῆτα μεταξίνην, ἐστολισμένην διὰ λεπτοτάτων τριχάπτων, τὴν ὁποίαν σπανίως, αἱ γυναῖκες τῆς κοινωνικῆς τάξεώς της, φοροῦσι κατ' οἶκον.

Διεβεβχίωσε τὴν Αὐγουστίνην ὅτι ἐχάρη μεγάλως, γνωρίσασα αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ἤκουσεν ὁμιλοῦσαν τὴν ἀδελφὴν της, ὅτι, διαρκούσης τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς της, θ' ἀνταπεδίδεν αὐτῇ τὴν ἐπίσκεψιν της ταύτην, καὶ τέλος ὅτι, ἐπωφελουμένη τῆς εὐτυχούς ταύτης περιστάσεως, παρεκάλει αὐτήν ὅπως ἔλθῃ παρ' αὐτῇ τὴν προσεχῇ Παρασκευῇ.

Ἡ Αὐγουστίνη ἔριψε βλέμμα γοργὸν ἐπὶ τῆς Αὐρηλίας καὶ ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ φίλη της ἐπεθύμει νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ταύτην.

— Δέχομαι, εἶπεν ἡ κυρία Κουρσού, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, ἡ μᾶλλον μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ μοι ἀποδώσῃτε τὴν ἐπίσκεψιν μου ταύτην εἰς Haussois.

— Καὶ κατὰ ποῖαν ἐποχὴν;

— Μετὰ δύο μῆνας, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ συζύγου μου.

— Σκέψου καλὰ, Λουίζα, ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία. Ὅθ' ἦνε βεβαίως πολὺς κόσμος.

— Ὅθ' ἦνε τοῦλάχιστον ἑκατὸν προσκεκλημένοι. Ὅθ' παιζώμεν μίαν κωμῳδίαν, ἔπειτα δὲ θὰ χορεύσωμεν καὶ θὰ καύσωμεν ὀλίγα πυροτεχνήματα.

— ὦ! θὰ ἦνε ὠραῖον! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα. Τὸ κατ' ἐμὲ δέχομαι εὐχαρίστως.

— Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δὲν τηρήσῃς τὸν λόγον σου, εἶπε μειδιδῶσα ἡ Αὐρηλία. Ἡ Αὐγουστίνη ἀγνοεῖ ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἑκατομμυριοῦχοι.

— Ἐ, βεβαίως, ἀγαπητή μου, ὑπέλαβε πικρῶς ἡ Λουίζα· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς Haussois ἀπαιτοῦνται ἐξ ὠραὶ τί περισσότερον τοῦ νὰ παραλάβω μετ' ἐμοῦ τρία φορέματα.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐμειδίασεν.

— ὦ! ἐν μόνον ἀρκεῖ καὶ ἅς εἴναι καὶ ἀπλούστατον.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι· μετὰ δύο μῆνας, ὑπέλαβεν ἡ Λουίζα.

— Τώρα εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ποῦ κατοικεῖ ἡ Ἰφιγένεια; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κουρσού τὴν Αὐρηλίαν.

— Ὁδὸς Ἀγίου Γερμανοῦ, ἀριθμὸς 17· κατοικεῖ εἰς ἓν ὠραῖον μέγαρον μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ κόμητος δὲ Μαιζονφόρτ.

— Ὅθ' ἐπισκεφθῶ ἀμέσως αὐτήν.

Καὶ χαιρετίσασα ἀνεχώρησεν, ἀποκο-

μίζουσα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐπισκέψεων τῆς θλιβερᾶς ἐντυπώσεως. Ἡ μὲν κυρία Λαγρὰνδ ᾤκτειρεν αὐτήν, ἡ δὲ Αὐρηλία ὑπέφερε σιωπῶσα. Ἠλπίζεν ἐπομένως ὅτι ἡ πρὸς τὴν κυρίαν Μαιζονφόρτ ἐπίσκεψίς της θὰ ἐχάροποιε κατὰ τι αὐτήν.

Ὅθεν διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἡ θέα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τοῦ δὲ Μαιζονφόρτ κατέβηκε πάραυτα αὐτήν καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου τῆς φίλης της, ἡ Αὐγουστίνη, κατελθοῦσα, παρετήρησεν ἐπισταμένως τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτῆς ἠννόησεν ὅτι ἡ φίλη της ἦτο εὐτυχής.

Διάφοροι ὑπηρέται, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἔτρεξαν πάραυτα ὅπως ὑποδεχθῶσι τὴν Αὐγουστίνην, ἥτις μεγάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τούτῳ· ἐσκέφθη δὲ πάραυτα ὅτι τοιούτους ὑπηρέτας δὲν εἶχεν εἰς Hussois καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της, θὰ συνεπλήρου τὴν σπουδαίαν ταύτην ἔλλειψιν.

Ἡ Ἰφιγένεια δὲ Μαιζονφόρτ ὑπεδέχθη μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτήν περιπαθῶς.

— Ἐνυμφεύθης κατόπιν ἐμοῦ; εἶπεν ἡ κυρία Κουρσού.

— Ναί, ἀλλ' ἤμην μεμνηστευμένη. Αἱ οἰκογένειαι μας εἶχον στενωτάτας σχέσεις· Ὁ πατὴρ μου παρέσχεν ἐκδούλευσιν τινα εἰς τὸν κύριον δὲ Μαιζονφόρτ, οὕτω δὲ αἱ σχέσεις των κατέστησαν τοσοῦτον στεναί, ὥστε κατόπιν ἀπεφάσισαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὰς ἀδιάρρηκτους· συνεφώνησαν νὰ ἐνώσωσι τὰ τέκνα των. Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ συζύγου μου δὲν ὑπῆρχεν ἀντίρρησης, ἡ εὐχὴ αὐτῶν ἐπραγματοποιήθη καὶ τοιουτοτρόπως ἔγεινα κυρία δὲ Μαιζονφόρτ.

— Μαιζονφόρτ! ὠραῖον ὄνομα, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὁραῖον πραγματικῶς, ἀγαπητή μου.

— Καὶ ἐτι ὠραιότερον εἶνε τὸ μέγαρόν σου.

— Σοὶ ἀρέσκει; Εἶνε πραγματικῶς ἔργον ἀρχιτεκτονικόν. Ἀλλ' ὅταν εἰσέλθῃς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου μου, ἐκεῖ θὰ θαυμάσῃς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ μεγάρου τούτου. Μὰς ἐπρότειναν πολλάκις νὰ τὸ πωλήσωμεν καὶ μας προσέφερον δύο ἑκατομμύρια φράγκων, ἀλλ' ὁ ἀγαπητός μου Ἀλφρέδος δὲν ἠθέλησε νὰ το πωλήσῃ. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἀπέναντι τοιαύτης ζωῆς, τὴν ὁποίαν διάγω ἐντὸς αὐτοῦ, τί εἶνε δύο ἑκατομμύρια φράγκων;

Ἡ Αὐγουστίνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐμειδίασεν ἐκ φθόνου μᾶλλον ἢ ἐξ εὐχαριστήσεως, καὶ χαιρετίσασα, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Μαιζονφόρτ, ἀφοῦ προηγουμένως προσεκάλεσεν αὐτήν εἰς Hussois.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ μεγάλως δυσηρέστησε τὴν Αὐγουστίνην. Αὐτῇ, ἥτις ἐπέσυρε πρὸ ὀλίγου τὸν θαυμασμόν τῆς Λουίζης, ἡδὴ ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοὺς σκώληκας τῆς ζηλοτυπίας καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἀπέναντι

τῆς Ἰφιγενείας αὐτὴ ἦτο μὴδὲν. Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε ὠραιότερα αὐτῆς ἢ Ἰφιγένεια; Ὅχι, βεβαίως· καὶ ὁμως ὠνόμαζον αὐτὴν κυρίαν κόμησσαν, ἐνῶ αὐτὴ ἔφερε τὸ ὄνομα ἀπλῶς κυρία. Ὅποια διαφορὰ!

Ἡ Αὐγουστίνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, μὴ αἰσθανομένη ἀρκούσας δυνάμεις· ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐπισκέψεις της. Μόλις εἰσελθοῦσα, ἔμαθεν ὅτι ὁ πατὴρ της εὕρισκετο ἐν τῷ γραφεῖῳ του μετὰ τινος πτωχῆς γυναικός, ἀκολουθουμένης ὑπὸ τῶν τέκνων της.

— Ὅλους τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς τυχοδιώκτας δέχεται πάντοτε, τῇ εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἡ ὑπηρετρία τοῦ πατρὸς της. Θέλει καὶ καλὰ νὰ ὑπερασπίζεται πάντοτε τοὺς πτωχοὺς καὶ ὄχι τοὺς πλουσίους. Δὲν ἀπῆντησα ποτέ μου τέτοιον δικηγόρον. Εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα, ποῦ ἓνας κύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν τρόπον καλὰ, μοῦ ἔδινε δύο λίρες χρυσαῖς διὰ νὰ τὸν παρουσιάσω εἰς τὸν πατέρα σας, ἀλλ' ἐγώ, χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ τὰς πάρω, τὸν ἐπαρουσίασα καὶ τοῦ ἐπρόσφερον εἴκοσι χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ εἰς μίαν δίκην ποῦ εἶχεν· ὁ πατέρα σας δὲν ἐδέχθη μὲ κανένα τρόπον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐδέχθηκε νὰ ὑπερασπισθῇ δωρεὰν τὸν ἀντιδικόν του, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν εἶχε λεπτόν. Εἶνε πράγματα αὐτά, σ' ἐρωτῶ καὶ τοῦ λόγου σου; Ἐξω εἰς τὴν γειτονίαν ἀκούω πολλάκις φοραῖς νὰ λέγουν ὅτι ὁ κύριός μου εἶνε πᾶμπλουτος, κ' ἐγὼ ἡ δυστυχὴς δὲν ἀντιτείνω, ἐπειδὴ σέβομαι τὸ σπίτι, ἐνῶ ξεύρω καλὰ πῶς ὁ πατέρας σας δὲν ἔχει περιουσίαν· ἂν ἔχῃ, θὰ ἔχῃ μικρὰ πράγματα! Δὲν θὰ προσπαθήσετε σεῖς, κυρία, νὰ τοῦ ἀλλάξετε αὐταῖς ταῖς ιδιοτροπίαις ποῦ ἔχει;

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὰς φλυαρίας τῆς ὑπηρετρίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΤΙΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη οὗτος· ἀφοῦ ἐσκέφθη ὠρίμως, ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζέου ἢ σὰς στέλλει πρεσβευτὴν ἢ ὄχι.

— Διάβουε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἤξιζε τὸν κόπον νὰ πιέσῃς τὴν παρειάν σου μετὰ τὴν πυγμὴν, ὅπως λύσῃς τοῦτο τὸ δίλημμα.

— Ὑπομονήν, ὑπομονήν, ὡς λέγει εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Μακιαβέλλη ἡ σεπτὴ μήτηρ σας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος διαφυλάττει ὑπομονήν.

— Βλέπεις, ὅτι ἔχω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ σὲ ἀκούω.

— Ἐὰν στέλλῃ πρὸς ὑμᾶς πρεσβευτὴν, τὸ πράττει, διότι πιστεύει, ὅτι δύναται νὰ το πράξῃ· ἐὰν δὲ πιστεύῃ ὅτι δύναται νὰ το πράξῃ αὐτός, ὅστις εἶναι ἡ σύνεσις προσωπεποιημένη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι αἰ-